

בְּאַגָּדָה הַקְרִירִים - מִזְרָחָה שָׁאוֹר - אֲגָן: קְוָלָה דֶּעָה כְּלִירִים

נכח לך בפְּשָׁלֵל צַעֲנוֹן קָאֶלְוִי אֶת קְבֻּשׁ הַמְּדִבְרַת שְׁכֻּנְתָּה בְּגַנְּבָה
טְבֻּנִי בְּפָנָי, – נָעַר פְּנֵי לְאַחֲרֵי שְׁפָטוֹן כְּחוּרִי טְפַגְּזִים וּסְדָרִי חַחְזִי
הַמְּבָשִׂים, קְרָאָשִׁים וּמְמַשְׁעָבִים לָהֶם, סְדוֹר אֲשֶׁר הָבִינוֹן לְקַרְאָת מִזְבֵּחַ
שְׁלַמְּבָעָלה מִפְּנֵי הַמִּבְּנָה, נְשָׁהָר רְאֵי לְשִׁבְעָן בְּשְׁלַבְלָל קְמָלָה? הַחוֹזָנוֹ
לְלִמְדָרִיכָו וְלִיהְיוֹת עַמְּלֵל מִזְבֵּחַ. וְהַנְּהָרָה שְׁפָרְדִּי הַשְּׁלַבְלָל מִזְבֵּחַ
אַלְמְרִיחָתִים עַמְּקִים, הוֹאֵל וְהָאָרוֹה אֶת שְׁלַבְלָל תְּמִימִיד כְּלָל
מִתְּמִימִידים וְנִקְדָּם בְּהַפְּרָדָם, אַוְלֵם הַדָּבָר אַיִלְנָן בְּיַי קְעָגָן קָאֶלְוִי
וּפְטָלָל בְּלֶל וּרְוָצָה בְּטוּבָל בְּלֶל, בְּחִילָוֹת אַתְּדָמָרִים קְסָדָר וּמוֹכָן
לְקַבְלָל אֶת תְּקִבְנָו – אַין קְעָגָן קָאֶלְוִי מִזְבֵּחַ אַוְתָּה מְמָרוֹן אַיִלְנָן
סְמִלְמָשִׁיעַ אַתְּ קָאֶלְוִי אַוְתָּה וְקִבְּתָה וְדִבְּתָה, אַךְ בְּהַפְּרָדָם קְבִּיחָן אַין גַּדְבָּר
הַחוֹהָרָה בְּקַבְּלָל אַתְּ קָאֶלְוִי וְהָאָרָה עַצְמָה וּוְלָדָל לְאַבְדָּה, אַוְלֵם קְעָגָן

האיוֹרְנִי נָעַמְתָה וְאֶתְלָפְתָה בְּצָבָאות אֲזֵן הַמִּקְדָּשׁ.
כָּל הַפּוֹנֵץ לְסִידָר קַעֲבָדָה – הַפְּלָאָה, וְמַעֲרָבָנוֹת וְמַקְלָרָת,
וְתִּשְׁרָה, וְמַפְּאָכָל וְמַפְּשָׁחָה – וְכָל אַלְפָתִים מַכְלִילִים שְׁחָרָה וְחַקְשָׁה – לֹא
יָנַםְרָא עַלְיוֹן אַפְּלוֹן עַבְדָּתָה ז' וְלֹאַם אַלְפִּירָה וְבְּדוּמָה כִּי אַם בְּחַשְׁאָלָה –
לְחוֹרוֹתָה כִּי חַלְאָסָה מְרָאָה מִן הַפְּרָרָה הַטּוֹב בְּמִזְרָחָה כִּי חַנְעָה וְמַקְלָל
אַתְּ מַעֲרָבָנוֹת בְּבִכְול שְׂוֹן גַּגְבָּם לְכֻבֵּד לְהָם, אַלְמָן הָאָזְמָנוֹ מַקְשָׁשָׁם
וְעַלְהָה מַלְאָנוֹתָה מַמְאָכָלָם וּמַמְשִׁיחָם, וְאַזְן חַמְמָם כִּי אַם לְפָסָם.

אשר לשלzon של החסיד שווה היא בכל למחשבת ואייה מוסיפה עליה, – וגם אז ש אין תפלה החסיד דבר שבמנגנו או שבחריג, בשירת הזורי והתפני, אלא כל מלחה מהשבחה עמה ובונה בה. בדריך זו פה הטעת התפלה להחסיד בוגרין תזון ופרקיו, ואשר השעותות תהיינה לו כדריכים המוליכות אל טעה זו, שלבואה הוא מצפה, כי על דקה הוא מדמה אל העצמים הרווחניים ומתרחק מן הבמהיים. וכשהם שחריר לו לשעתות התפלה שבקל יום – פרי יומו ולילו, אך ייינה לו יום השבחת לפרי השבע, כי יום זה מונע להדבקות בענין האלוהי. וכל עבדות החסיד היא בישמחה, לא בכינעה, – כמו שפראנו למלעללה.

והנה ערך כל אלה לנפשו הוא עצך הנזון לנוף, שכן תפלה אדם טובה לנפשו, כשם שהנפשו מועלמת לנפשו. וכן ברכבת כל תפלה שורה על האדם עד שעת תפלה שאחריתו, כשם שפה הסעודת שסעד מתקדים בו עד שיסעד סעדת לילו. אולם ככל אשר תפתרך שעת התפלה מלאה הנפש הלווי וקדור מטידות העולם הבודות שללה; וביחוד אם יביאהה הכהריה להמציא בחברת יולדים, נשים או אושרים רעים, ולשםן דרברים העוכרים וזה נפשו: דבוקרים מטימים או שירם שהנפץ נזהה אחריהם עד שאפשר להשתלט עליה. אך בשעת התפלה מטהר האדם את נפשו מכל מה שעבר עליה בזיטים ומפני אותה לנארת העתיד.

12512

25

מה שאמר פרטנוב: לאשִׁי מְטוּצָה בְּאַשִׁי, – בְּאַלְוִ אָמֵר: נַקְרָבוֹן
הוחזק ותלעט ר' ברית מירוחם נתקבטים אליל איזים כי אם לא' אש' – אז
אומרים: באש, מאוניח לבי' דבר האלאון, הקרבנות טה למחטה, ואית
שריריהם יאללו ובלעטנים. ותפונה נתקבצה וו היא ציירמת פער והרוש
למנין של הילדי מלחמתן לא' שרירם מוכן כי את אשיותם שלב

12, 2 2NSW, 12510